

57

הו"מ כ"ה
למלך סוף
המ"י סוף
לג-הקטן
29.8.63

מפקדים ועובדים יקרים,

זה לי ביקורי הראשון בחיל-חיסוס. שמעתי הסברים מפי מפקדי החיל על עבודתכם, דאיחיל חלק ממעשיכם בבסיס זה. יכול אני לומר לכם כי זכאים אתם להיות גאים על פעלכם.

במסך דורות, לאורך כל ההיסטוריה של עמנו, תמצאו כי עמנו לעמים קרובות מעמים מול רבים, מול צבא רב ובשק רב - עמדנו כשבידנו נשק מועט אך אמרנו ורוח.

זוכרים אתם בודאי את תקופת דגורה הנביאה, כאשר מיסרה שר-צבאו של יבין מלך חבור - ריכז לוחמים ב-900 רכב-ברזל. מולו עמד ברק בן-אבינועם עם 10 אלפים איש אשר ברגליהם לחמו בלבד.

בתקופת שאול המלך כאשר כיכזו הפלישתים 30 אלף רכב באסר אז על עם ישראל "וחרש לא ימצא בכל ארץ-ישראל - כי אסרו הפלישתים פן יעשו העברנים חרב או חנית" וכן הלאה והלאה, עמד עמנו ללא נשק וללא רכב משוכלל - רק כוח אסוננו בצדקתו, תחבולותיו ורוח מנהיגיו - הם ססייעו לו. אך מאז נשתנו העתים - הנה קמו לנו חרשי-ברזל, היודעים לתת בידו צה"ל את רכב הברזל שלו.

היודעים לייצור כלים, כאשר אין כלים, וכאשר יש כלים -
יודעים לעשותם טובים יותר, לשמנם ולשכללם.

לכם העובדים בחיל זה, אבשי הצנא ומארת האזרחים - הזכות
לסחור את גיזרת ארתו צו שהמילו עלינו המלישחים באמנם:

"וחרם לא ימצא בארץ ..."

לכם הזכות לתת בידי השריון של צה"ל את הכלים בו יוכל
להרוף כל דכב-ברזל וכל רוכבו המאיים עלונו.

כוחו של שריון צה"ל הוא נ-"רוח נחושה ברכב ברזל" חלקכם
במפס זה רב. חזית אחת אתם - הברנים הכלים וחלוחטים בהם. עשיתם
מלאכתכם אמונה והנכם זכאים לתודה.

ברוכים תהיו.